

Blog 125: Stomme Den Haag

Naast een superblogger, cabaretier in spe, papa, man, Cap en Dave, ben ik nog een ding. Ik ben bewaarder. Bewaarder in een inrichting die dicht gaat. Dicht omdat stomme Den Haag dat vind. Ik werk daar nog niet zo gek lang maar ik wil hier wel twee dingen over kwijt. Een stuk tekst naar de grote meneer die mag beslissen en een hele dikke vette grote lekkere shoutout naar mijn werkfamilie.

Nog nooit ben ik zo hartelijk ontvangen op werk als nu. Nog nooit heb ik in korte tijd zo'n mooie, sterke, vriendelijke, krachtige, heerlijke, collegiale, diverse, maar fantastische groep mensen mogen leren kennen waarin iedereen thuiskomt op werk. Ongeacht de functie, titel, achtergrond, opleiding, voorkeur, uiterlijk, werkelijk waar iedereen, elke collega is een soort familie van elkaar geworden. De sfeer is met geen pen te beschrijven, met geen toetsenbord te typen en wat gevoel betreft is het iets unieks. Het gevoel wat lijkt of jij een van de schakels bent in een ketting. Een sfeer die je nooit meer gaat krijgen. Mooi ouwehoeren en serieus wanneer het moet, relaxt maar veilig omdat je weet dat je collega's er staan wanneer jij er niet bij bent. Collega's die het interesseren hoe het met je gaat, open staan voor domme vragen, de dag plukken en ondanks het sluiten nog elke dag de handen ineen slaan tot het bittere einde. Het einde wat steeds meer in zicht komt, donker en beangstigend wetende wat we op het punt staan te verliezen. We verliezen geen inrichting, dat is slechts een gebouw waarin we betaald leven. We verliezen familie, geen gewone familie maar een werkfamilie. Elkaar collega noemen doen we elkaar te kort mee, vriend wellicht te ver, familie wat vreemd maar alles bij elkaar is het te hecht het geen naam te geven. We verliezen elkaar straks, contact zal hopelijk onderhouden blijven maar hoe lang? Afgenomen verlies, geluk met een stopbord. Wat ik zie in een ieder zijn of haar ogen is angst en trots. Angst voor het later, er is tenslotte een leven opgebouwd en zeker degene die er al jaren werken vrezen het nieuwe. Toch heerst er trots, je ziet het in de glundering. Trots op wat we straks kwijt zijn. We hebben het toch maar mooi meegemaakt. Ik hoop van harte dat iedereen die trots mee kan nemen naar de nieuwe werkplek. Dan rest mij alleen nog een groet een bedankje. Lieve collega's, ik wil iedereen bedanken voor het warme, veilige familiegevoel en ik gun jullie allemaal het allerbeste. Ondanks dat wat we nu hebben en waarschijnlijk nooit meer gaan krijgen, kunnen we wellicht wel proberen iets van

ons te delen in de volgende stap. Er gaat misschien een deur dicht, maar een deur heeft een klink, open hem zelf, blik terug en kijk vooruit. Ik vind jullie tof!

En dan nu de oorzaak van ons verlies.

Lieve minister Dekker,

Leest u bovenstaand even? U sluit geen inrichting, maar een familie.